

במחיצתו של א. ל. שטראוס

בשקטותו בפרטים, כשאתה מודרך על ידי שטראוס בענין בשיר, אתה רוד אז מה שלא ראית, אתה שומע מה שלא שמעת, אתה תופס מחד פיתוח שהוא מצדה של השירה.

כי אכן השיר אינו כתוב בלבד, או בשון אחרת — במל יצירתו אינו חסר לאתו על הכתב, השיר בא על תיקונו רק שעה שאחך קורא בו, קורא כמעט קורא בקול, השיר מעיקרו מצבה לקורא, שיעלה אותו בתוך עצמה, שיפנה אליו מהרש בתוך לבו, שיפנה את עצמו והימר לדישום שהשיר ישל בו, אז עיר עצב את המלאי של עצמו עליו השיר שנת הגזות בשיר, השיר הוא מכוונת זו בעיקרו דיאלוגי, רומז לעולמו של האדם שיבוא ויטול אותו, אך יתר על כן: לשיר אין קיום חלף הקיום שהי' למ האנושי, היותו רשום עליגבו גיר הוא אך בית גזיז, הטופר עליו לעת מצוא, לשעה והוא של בניגור-מחדש עליידי כך שאני ואחך נבוא ונרובם אתו.

הגישה זו עצמה יש בה שוב אחיזה עקרונית לחוראת: כי בהוראה מועד בר השיר המת, הרסום עליגבו גיזי, לתחום החי של האיש הקורא, כסתמרת היא מודוודרך צמח המקרב אותו קר מה של השיר והמסייע בידי השיר להר בנות על ידי קריאתו בו, אולם השיר סח זו יש בה גם אחיזה לדרמאטיות של פגישה בין אדם לשיר: היא מוטלת כן השיר את האפשרות זאת הסכנה להיות פאטיש העומד לעצמו, וזאת נר טלח מאתנו את הסכנה לשקיע בהרגשות ללא עיצוב, לשקוע כאילו ברמה שאין בה מותר-האדם.

שטראוס בהפקידו כמורה לספרות, המפגיש את השיר עם האדם ואת האדם עם השיר, יש והוא מעורר את האסוציאציה של כוהו העוסק בקרי' רש, קריאתו בשיר אינה מצפה ללאהר' יד: היא עבודת-הקודש; והמסייע לך בקריאה זו הוא אדם היודע שהוא כפי' מש מציאות עילאית ואינו עושה בה כמתוד שלו.

אך שטראוס הוא כוהן ללא סכס פיתוח, הוא מניח לו לשיר עצמו לדי בר, ואינו עוטף אותו בהילק היצר גיז, הוא נותן לשיר לפעול באיטיות ומעסיק ללמד את האמת של המלמד, מי עוזבת ללמד משטראוס, יהיה לו תודה ויאחל לו בריאות קובת, ארי' כות ימים הקנית יחס אמת עליידי אמת, לתן רובי-עבודתיך

אנתולוגיה של מפתח הספרות העברית המוגבלת

בהוצאת "הדפיון" בניו-יורק הופר עה אנתולוגיה אנגלית: "יצירות עמי דיות גדוליה והשפתן בהיסטוריה, באנתולוגיה נכנסו קטעים מן "ההאר" רש"י, הרמב"ם, אהר"עם ות. ג. ביאי ליק, העורכים הם שמואל קפלן (העורך של "קונטרס-ויקלין"), והאנולד ריבולוב.

הרבה פנים לאישיותו של אריה לוד' ויג שטראוס, התגב עתה את יום הוד' לדתו הששים: משודר בגרמנית, ובבער' ריה, הוקר בספרות הגרמנית ובטירה העברית של המקרא ושל ימי הביניים; יהודי גרמניה, שמצא שבילים לטפי רוח איריש וקנה לעצמו את העברית כשפת שירה; איש תולדות ואמנות והגיחות האמנותי, ועל הכל — אציל נפש ואציל הליכות.

מכל הצדדים המרובים האלה אעמוד על שטראוס כמורה לספרות, המבטא בודרכו-בהוראה בעקפין את הפיתוח הספרותית והאסתטיית, השיר הוא לש' ס'ואט אהיגאניום חי, כל פרט שבו מקבל את צידוקו מן הכלל שאליו הוא ש-ך; אינו רשאי להיות מקרי, אינו רשאי להיות מוטלך ללא טעם, השתלי בוחו של הפרט השירי בכלל במשקל, בהרחה, בקצב, בטיב הפסיהה, יש בה לא רק צד זה הניתן לביטוי בהמונה ביולוגית עליידי השימוש במצבג האורגאניזום, השתלבותו של הפרט בכל' לל היא מעין גישום של תביעה מוסרית לביטול השדריות, לקבלת-פול, לריסוק עצמי, כי אכן, השיר עם היותו הטיבה אסתטיית, גיזו בתוכו לגבי שטראוס מיצנה שאינו אסתטי-צורני בלבד, כמובן הר של המושג הזה, הלהב של ההתרגשות עדין אינה שיר, וההרוז המני אף הוא אינו שיר, הפגי' שה בין שני התחומים האלה היא העושה את השיר למה שהוא, עליכן אין שטראוס גורס את ההבנה הרגילה בין היכן לצורת, מעיקרו של דבר עניינם אלה מזוגים זה בתוך זו, ויחודו של השיר הוא במיזוג זה.

לא במקרה מצא שטראוס כאחד המוד' עטים את הרכו לשירה העברית בימי הביניים, וודאי שיחיד הוא בהחבונג' ותו בשירה זו על פי אמת-מידה שירית בלבד, ללא הדגשה של היחס לשירה דמקראית או לשירה הערבית, שטראוס מצא בשירת ימי-הביניים מיצנה שהיא בעיניו המיזגה השירית בכלל: המשו' רר מקבל על עצמו עול של עולם, הוא אינו מבטא בלבד, אלא מבטא המרוז באמת-מידה אובייקטיבית של ביטוי, המשקל של שירת ספרד, זה שהולתי' רבים כליכן, זה שנראה מלאכותי וער' דף, דוקא הוא ייחודה של השירה בה' בנתה המלאה, משום שהוא מייצג את הממד של העל-אישיות, שהשיר האיר' שי חייב להזרים את עצמו לתוכו.

יחס זה לשיר עשה את שטראוס מעי' קרו מורה לספרות, לא מורה ריתורי, מכליל הכללות, המדבר "עלי", הוא מוד' רד אנאליטי, שעגינו — השיר המסוים שלפניו, או היצירה הדרמאטית המ' סויימת, כל ענינו — לדלות את הפר' טים, להדריך את העין ואת האוזן, לק' דוט את הדקויות המרובות-השיר אינו נקלט ביעף; הוא נקלט עליידי אג' ליות, אולם טיבה של אנאלויה זו שלעור' למ היא רומזת לדמות המוללת, לאוד' באינם כולו, הפרט המוצלח בניתוח הוא פרט המלמד על הכלל, אולם כל' הכלל כאילו אינו קיים לעצמו אלא